

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. (...) S.A. z siedzibą we W. (poprzednio D. (...) S.A. z siedzibą we W.)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach

z dnia 12 maja 2022 r.

sygn. akt I C 271/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. oddala powództwo,

2. kosztami procesu obciąża powoda, szczegółowe ich rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu, przy uwzględnieniu minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 650 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Obornikach wyrokiem z dnia 12.05.2022 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.102,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot 2.742,45 zł od dnia 14 listopada 2019r. i 360,37 zł od dnia 25 stycznia 2021r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Nadto kosztami postępowania obciążył w całości pozwanego w 83,06%, a powoda w 16,94%, pozostawiając ostateczne ich rozliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację złożył pozwany, zaskarżając wyrok w całości. Pozwany zarzucił Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany materiałem i uznanie, że powód wykazał roszczenie co do wysokości, pomimo, że cesja z dnia 4.12.2019 r. dotyczyła poniesionych kosztów naprawy, a nie hipotetycznych,

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 k.c. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, w konsekwencji uznanie, że powód sprostał ciężarowi dowodu, który na nim spoczywał, tj. wykazał zasadność i wysokość roszczenia, podczas gdy z treści umowy cesji wynika, że powód był uprawniony do dochodzenia wyłącznie poniesionych kosztów naprawy a jednak nie przedstawił faktur, rachunków za naprawę,

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 65 § 2 k.c. poprzez jego zbyt szeroką interpretację i uznanie, że powód ma legitymację czynną do występowania w sporze o dochodzenie hipotetycznych kosztów naprawy podczas gdy powód nie zaproponował żadnych dowodów potwierdzających fakt przeniesienia na powoda roszczenia dotyczącego hipotetycznych a nie poniesionych kosztów naprawy

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez oddalenie powództwa w całości oraz w punkcie 3 poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przed Sądem I Instancji, nadto wnosi o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu przed Sądem II Instancji.

Powódka w odpowiedzi na apelację pozwanego wnosi o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Sąd Rejonowy błędnie, w oparciu o materiał dowodowy, którym dysponował, uznał, że powód wykazał posiadanie legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Na okoliczność posiadania tejże legitymacji powód przedłożył dwie umowy cesji. Zgodnie z treścią pierwszej umowy z dnia 2.12.2019 r. między B. O. (poszkodowaną) a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. „Cedent przelewa na rzecz Cesjonariusza wszelkie swoje wierzytelności, w tym przyszłe z tytułu szkody opisanej w ust. 1 przysługujące mu od (...) S.A., sprawcy szkody oraz od każdego innego ustalonego podmiotu odpowiedzialnego za tę szkodę. Przelew obejmuje wszystkie obecne i przyszłe roszczenia i uprawnienia względem dłużnika/ów związane ze szkodą w pojeździe”. W dniu 4.12.2019 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności między (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. a D. (...)S.A. z siedzibą we W. (teraz B. (...)) z siedzibą we W.). Zgodnie z powyżej przedstawioną umową „Cedent zbywa odpłatnie na rzecz Cesjonariusza wszelkie wierzytelności z tytułu: poniesienia kosztów naprawy pojazdu, utraty jego wartości handlowej, powstania szkody całkowitej w pojeździe”.

Nie budzi wątpliwości, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 § 1 i 2 kc.).

W pierwszej kolejności jednak dokonywać należy literalnej (językowej) wykładni oświadczeń woli. Literalne brzmienie drugiej z opisanych umów w sposób jednoznaczny wskazuje, że wolą stron była cesja wierzytelności z tytułu poniesienia kosztów naprawy, a więc cesja wierzytelności o zwrot kosztów już poniesionych. Nie sposób nadawać umowie innego brzmienia niż w niej wyrażone na podstawie jedynie charakteru działalności stron umowy, ani też na podstawie treści umowy cesji poprzedzającej zawarcie przedmiotowej umowy. Strony umowy z dnia 4.12.2019 r. opisały jej przedmiot w sposób ewidentny odmiennie niż strony umowy z dnia 2.12.2019 r. Brak jest podstaw do nadawania umowie z dnia 4.12.2019 r. innego, niż językowe, znaczenia wyłącznie z powołaniem na domniemanie identyczności przedmiotu przelewu w poprzedzającej umowie cesji. Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy nie dają podstaw do ustalenia zgodnego zamiaru stron i celu umowy odmiennego, niż wynikający z treści umowy. Należy przy tym podkreślić, że poszkodowana naprawiła pojazd, a odszkodowanie uzyskane od ubezpieczyciela jedynie

częściowo pokryło faktyczny koszt naprawy, nie sposób więc twierdzić, jak czyni to powód, że przelew nie mógł dotyczyć kosztów poniesionych.

W sytuacji, gdy pozwany zakwestionował skuteczność umowy cesji z dnia 4.12.2019 r., wskazując na jej językowe brzmienie, powód zobowiązany był do wykazania, że wolą i zgodnym zamiarem stron tej umowy było dokonanie przelewu wierzytelności z tytułu potencjalnych, hipotetycznych kosztów naprawy. Powód nie wykazał inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy cesji wierzytelności, czego nie uczynił.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 386 § 1 kpc. zmienić zaskarżony wyrok i oddalić powództwo, a w konsekwencji na podstawie art. 98 § 1 kpc. kosztami procesu obciążyć powoda w całości, przy czym ich szczegółowe rozliczenie pozostawiono referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108¹ kpc.

Koszty procesu w instancji odwoławczej obciążały powoda na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Ryszard Małecki